

Arrest

nr. 274 089 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en geboren op 1 augustus 2002 in de hoofdstad Teheran. Aanvankelijk verbleef u in Teheran, maar de laatste vier jaar van uw verblijf in Iran woonde u met uw vader in Karaj, in de provincie Alborz.

Uw ouders zijn gescheiden toen u ongeveer zes jaar oud was. Uw oudere broer Me. (...) woont in Teheran, en uw oudere zus K., M. (...) (o.v. (...)) en haar echtgenoot J., A. (...) (o.v. (...)) in België.

Uw zus diende samen met haar echtgenoot op 22 juli 2009 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) oordeelde dat hun verzoek onontvankelijk was aangezien Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoek. Op 23 juni 2010

dienden uw zus en haar echtgenoot een tweede verzoek in, maar de asielmotieven van hen werden ongeloofwaardig bevonden door het CGVS op 13 november 2013. Uw zus en haar echtgenoot tekenden beroep aan, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde op 14 maart 2014 de beslissing van het CGVS. Op 28 juli 2014 dienden uw zus en haar echtgenoot een derde verzoek in. Dit verzoek werd niet in overweging genomen door het CGVS op 25 augustus 2014. Op 1 oktober 2015 dienden uw zus en haar echtgenoot een vierde verzoek in. Omdat ze zich recent tot het protestantisme hadden bekeerd vreesden ze bij terugkeer naar Iran de autoriteiten die repressief optreden tegen geloofsafvalligen. Op 29 september 2017 besloot het CGVS uw zus en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus toe te kennen. Vanuit Iran bleef u met uw zus in België in contact. U wist dat ze zich had bekeerd en was geïnteresseerd in haar nieuwe geloof.

Toen u veertien jaar was maakte u dankzij uw klasgenoot en goede vriend E. (...) kennis met het christendom. Hij wist enkele boeken, zoals de Bijbel en het Oude Testament, op clandestiene wijze te verkrijgen via geboren christenen en jullie begonnen te lezen in de teksten. Daarnaast zocht u ook op uw smartphone informatie op over het christendom via het internet. U en E. (...) gingen samen een leerproces door.

U bleef zich kritisch opstellen ten aanzien van de islam en uw gelovige familie. U stelde vragen over de islam en over uw bekeerde zus in België. Ook op school toonde u zich kritisch tegenover uw aangeboren geloof en stelde er vragen over aan uw godsdienstleerkracht. Zo raakte u in discussie met uw godsdienstleerkracht die uiteindelijk uitmondde in een ruzie waarbij de leerkracht een persoonlijke wrok tegen u koesterde. Aan het begin van het nieuwe schooljaar, in begin Mehr (zijnde eind september) van 2018, kreeg u te horen dat u niet meer welkom was op school. U ging vervolgens in een boetiek werken gedurende enkele maanden tot aan uw definitief vertrek uit Iran.

Tijdens de religieuze vieringen van Moharam, waarbij de diepgelovige familieleden van uw vader zich kastijden omdat ze rouwen, bleef u publiekelijk vragen stellen omtrent het islamitische geloof en uw afvallige zus. Toen jullie bezoek kregen heeft u tegen uw ouders en familie op een heftige manier uw ongenoegen geuit. Hierop nam uw oom langs vaderszijde G. (...) u apart. Hij liet u weten dat als u zich ooit nog zo tegen uw ouders zou uitlaten u het zich zou beklagen, en als u nog eens zulke uitspraken zou doen zou uw oom u persoonlijk bij de politie aangeven. Uw oom G. (...) had het ook niet begrepen op uw bekeerde zus en uw vragen over haar. G. (...) liet u verstaan dat uw zus niet meer tot de familie behoorde en bedreigde u door te stellen dat als u zich met dergelijke praktijken inliet, hij zich niet zou inhouden om de familie-eer te herstellen, desnoods met uw bloed.

Op 23 Shahrivar of Mehr (zijnde 14 september of 15 oktober) 2018 verliet u met behulp van uw broer Iran. U maakte via mensensmokkelaars gebruik van een vervalst Iraans paspoort en nam een vlucht vanuit Iran naar Servië. De dag na uw aankomst in Servië trok u naar Noord-Macedonië en vervolgens meteen naar Griekenland. U bleef in totaal ongeveer één jaar in Griekenland en middels een procedure tot gezinshereniging met uw zus verliet u op legale manier het land per vliegtuig naar België, waar u op 9 oktober 2019 aankwam. U diende op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u de Iraanse autoriteiten en uw familie langs vaderskant, en dan met name vooral uw oom G. (...), omwille van uw nieuwgevonden geloof: het protestantisme.

Sinds enkele dagen na uw aankomst in België frequenteert u samen met uw zus en haar echtgenoot de Iraanse Kerk in Brussel. U heeft de lessen ter voorbereiding van uw doopsel bijna afgerond en komt dus binnenkort in aanmerking om u te laten dopen.

U houdt uw christelijke geloofsovertuiging niet geheim, hetgeen blijkt uit uw Facebookaccount.

U heeft enkel nog contact met uw broer in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de kopie van de shenasname (geboortboekje) van uw moeder, twee originele brieven van de Iraanse Kerk van Brussel (d.d. 24/09/2020 en 30/09/2021), en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Als motieven voor uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u de Iraanse autoriteiten en uw familie langs vaderskant vreest, en dan met name vooral uw oom G. (...), omwille van uw nieuwgevonden geloof: het protestantisme (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14/10/2021, hierna CGVS, p.4,12-13).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Inzake uw vrees voor de Iraanse autoriteiten alsook uw familie omwille van uw nieuwgevonden geloof, het protestantisme, moet worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u geen enkel identiteitsdocument of enig bewijsmateriaal ter zake heeft voorgelegd doorheen uw asielprocedure die opstartte met uw verzoek op 10 oktober 2019. Nochtans stond u in contact met uw broer in Iran, die u schijnbaar wel de shenasname (geboortekaart) van uw moeder zou hebben opgestuurd (CGVS p.10-11; Verklaring DVZ d.d. 12/10/2020 vraag 23 en 25; zie ingediend document nr 1). Uw houding valt ook op daar u uw broer voor het laatst heeft gevraagd naar uw documenten één maand na uw aankomst in België (CGVS p.10-11). U kwam in België aan op 9 oktober 2019, wat dus betekent dat u in november 2019 voor het laatst uw broer vroeg om uw documenten te bekomen. Bovendien is het eigenaardig dat u zich vergist in uw geboortejaar volgens uw eigen Iraanse kalender. U verklaarde te zijn geboren in 1382 in plaats van in 1381 (CGVS p.3; zie administratief dossier). De vaststelling dat u bijna twee jaar geleden voor het laatst om uw identiteitsdocumenten hebt gevraagd getuigt van een vreemde houding die niet in overeenstemming te brengen is met uw plicht als verzoeker. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins kunnen staven, temeer daar u eerder al uw broer kon contacteren. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoon, is bovendien een element van die aard dat het onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt en uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst.

Voorts kan u ook niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. In de eerste plaats dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U en uw raadsman opperen tijdens uw persoonlijk onderhoud (d.d. 14/10/2021) dat u nog niet (helemaal) bekeerd bent en u zich nog in uw bekeringsproces bevindt, waardoor u bepaalde kennis ontbreekt (CGVS p.4,7-8,18). Doch moet vastgesteld worden dat u op dat moment aan de vooravond van uw doopsel tot uw nieuw geloof stond (CGVS p.4). U heeft nog steeds één week aan voorbereidende lessen te doorlopen voor u in aanmerking komt om u te laten dopen tot het protestantisme (CGVS p.4). Uw intentie om u te bekeren staat aldus vast. U bent bovendien reeds sinds 9 oktober 2019 in België, u frequenteerde de Iraanse kerk in Brussel sinds enkele dagen na uw aankomst, u trok sinds uw aankomst tevens bij uw bekeerde zus en schoonbroer in België in, u begon reeds vier à vijf jaar geleden in de Bijbel te lezen en ging reeds in Iran op het internet op zoek naar informatie over het christendom (CGVS p.3,5-8,17-18; zie ingediende documenten nrs 2 en 4). Uw nieuwe religie zou bovendien uw leven moeten beheersen. Hiermee rekening houdend, kan van u die aan de vooravond van zijn doopsel en dus een uiterst belangrijke mijlpaal in uw leven staat, niet verwacht worden dat hij zich verschuilt achter dergelijke stellingen.

Uw verklaringen over waarom u precies het protestantisme uitkoos kunnen ook niet overtuigen. U beweert dat men zich niet tot het katholicisme kan bekeren, dat de paus een nakomeling van de apostelen is die alles op aarde bepaalt, en dat men in het katholicisme niet direct in contact kan treden met god (CGVS p.15). Het protestantisme besteedt in tegenstelling tot het katholicisme niet zoveel aandacht en geld aan de pracht en praal van de kerk, maar focust zich meer op de Bijbel en het geloof, zo zegt u (CGVS p.15). Dergelijke verklaringen, waarin u in feite louter uw kennis etaleert, zijn niet van die aard om een aannemelijke verklaring te bieden waarom u zich tot het protestantisme wenst te bekeren. Door u te laten dopen treedt u (normaliter) definitief toe tot de gemeenschap van de protestantse kerk. Deze levensbepalende stap zet men met volle overtuiging en een gedegen motivatie en kennis, wat in uw geval niet het geval blijkt. Rekening houdend met het voorgaande is het tevens frappant dat u niet eens weet tot welke protestantse stroming de Iraanse kerk in Brussel behoort (CGVS p.8). Dit is erg opvallend daar u dus al twee jaar deze kerk bezoekt, er deelneemt aan lessen en activiteiten, uw bekeerde zus en schoonbroer er actief zijn, en u binnenkort hoopt er gedoopt te worden (CGVS p.4,8,17-18). De naam van

deze kerk en de stroming waartoe ze behoort, staat zelfs op de door u neergelegde brieven van de kerk die u voorlegt om uw activiteiten aan te tonen (CGVS p.10; zie ingediende documenten nrs 2 en 4).

Hierbij aansluitend schijnt u tevens slecht op de hoogte te zijn van de meest belangrijke personen in uw bekeringsverhaal. Zo heeft u geen idee wanneer uw zus voor het eerst in de Bijbel las of van wie ze die kreeg (CGVS p.14). U weet zelfs niet wanneer en waar uw zus gedoopt werd (CGVS p.16). Dit is toch vreemd daar uw zus u in België opving na uw vertrek uit Iran twee jaar geleden, ze gelijkaardige problemen kende omwille van haar bekering, ze u steunt inzake uw bekeringsproblemen, ze actief is in dezelfde kerk als waar u heengaat in Brussel, u zogezegd nieuwsgierig was naar de bekering van uw zus, en u tot dezelfde protestantse kerk wil toetreden aangezien uw zus protestant is (CGVS p.3-4,8,13,15; CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020, vraag 3.5; Verklaring DVZ d.d. 12/10/2020, vraag 27; zie overname dossier Griekenland). Gelijklopend kan u ook over uw goede vriend E. (...) niet aangeven wanneer en zelfs of hij zich überhaupt bekeerde tot het christendom (CGVS p.7). U heeft eveneens geen idee of E. (...) ooit problemen kende in Iran door zijn bekering (CGVS p.7). Dit is opvallend aangezien jullie zeer goede vrienden waren waardoor E. (...) u zeer persoonlijke informatie toevertrouwde zoals zijn interesse in het christendom en zijn bekeringsdrang (CGVS p.4-5,7). In Iran heeft u samen met E. (...) voor het eerst in de Bijbel gelezen en u sprak in Iran over het christendom alleen met E. (...) en met niemand anders (CGVS p.7,14). Uw redenering dat u en E. (...) met niemand anders over jullie bekeringsactiviteiten mochten praten, dat E. (...) u nooit iets vertelde over zijn bekering, en dat jullie onder elkaar moesten focussen op het vergaren van info in plaats van vragen te stellen aan elkaar, kan vanzelfsprekend geen verschoning bieden (CGVS p.7). Dat u uw goede vriend E. (...) nooit zou hebben gevraagd naar zijn bekering of problemen is erg opvallend, daar u hier toch oog voor moet hebben gehad gezien hij dé kernfiguur is die u introduceerde tot het christendom. Enige interesse in E.'s (...) bekering en hoe hij daarmee omging, zou dus op zijn plaats zijn. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt blijft aldus zeer merkwaardig. Gezien de openbaring en verbondenheid die uw zus en E. (...) u ongetwijfeld schonken en ze uw leven drastisch veranderden zou u toch beter op de hoogte moeten zijn. De vaststelling dat uw kennis hierin hiaten vertoont zet de geloofwaardigheid over uw eerste contacten met het christendom verder sterk op de helling.

Verder is het niet aannemelijk dat uw vriend E. (...) als veertienjarige geboren moslim christelijke boeken en/of Bijbels zou bekomen van geboren christenen op de zwarte markt in Iran (CGVS p.5-7). Het door u beweerde gedrag van de verstrekkers van deze, voor niet-geboren christenen, verboden boeken is niet aannemelijk. Het valt immers niet voor te stellen dat ze een dergelijk groot risico zouden willen lopen door zulke boeken te verspreiden onder veertienjarige niet-christenen. U heeft trouwens ook geen idee hoe E. (...) dan precies die boeken bekam (CGVS p.6). Aangezien deze boeken samen met uw opzoeken op het internet u toelieten om u in het christendom te verdiepen doet deze vaststelling het geloof in uw bekering verder afbrokkelen.

De periode van uw bekeringsactiviteiten tot het christendom in Iran roept evenzeer vragen op. U begon ongeveer vier à vijf jaar geleden te lezen in de Bijbel (CGVS p.4,6,14). U startte met het lezen van het Oude Testament, maar het bleek voor u te moeilijk om het te bevatten gezien uw jonge leeftijd (CGVS p.6). In die zin is het opmerkelijk dat uw zus u aanraade om toch eerst het Oude Testament te lezen zodat u nadien het Nieuwe Testament beter zou begrijpen (CGVS p.14). Van het Nieuwe Testament kan nochtans duidelijk gezegd worden dat het toegankelijker is, zeker voor nieuwe christenen. Bovendien bekeerde uw zus zich tot het protestantisme en gaat ze naar een Evangelische kerk, waar de nadruk ook steeds op het Nieuwe Testament ligt (CGVS p.4,8,15,18). Desalniettemin moet vastgesteld worden dat u nog niet eens het hele Nieuwe Testament hebt doorgelezen (CGVS p.16). Zo heeft u het laatste boek van het Nieuwe Testament: de Openbaring, nog nooit gelezen (CGVS p.16). Nochtans geeft u aan dat bijvoorbeeld de dag des oordeels een belangrijk gegeven is voor u (CGVS p.16). In deze eindtijd zal er over de doden en overlevenden geoordeeld worden, zo leert ons de objectieve informatie. De idee dat u de Openbaring, waarin de dag des oordeels ruimschoots aan bod komt, nog niet eens heeft gelezen, is zeer bevreemdend. U als nieuwe christen, die reeds vier à vijf jaar geleden begon met het lezen in de Bijbel en het ontdekken van zijn nieuw geloof, wilt toch weten hoe u en uw naasten ervoor staan wanneer deze eindtijd en dag des oordeels aanbreken. U stelt echter dat het voor u nu toch geen zin heeft om de Openbaring te lezen (CGVS p.16). U volgt immers louter het schema van de kerk in Brussel, u zit nog in de jongerengroep, en volgens de pastoor zijn jullie nog niet klaar om de boodschap van dit boek te begrijpen (CGVS p.16). Dit verweer kan evenwel geen ander licht schijnen op voorgaande vaststellingen die aldus erg opvallend blijven. Verder meent u dat u twee bepaalde evangelies uit het Nieuwe Testament goed heeft bestudeerd (CGVS p.17). Uw studie blijkt echter eerder oppervlakkig daar u niet éénduidig en volmondig kan aangeven wie, naast Lucas, de auteur van het andere door u goed bestudeerde evangelie is (CGVS p.17). Nochtans weet u dat dit evangelie zeer belangrijk is aangezien het zich vooral focust op het leven van Jezus Christus en de dingen die hij deed (CGVS p.17). U redeneert dat u wel de door u gelezen stukjes tekst weet te benoemen, maar niet weet uit welk deel of evangelie die afkomstig zijn omdat jullie niet de Bijbel zelf lezen en van de kerk kleine boekjes met geselecteerde teksten krijgen

(CGVS p.17). Zulke verklaringen kunnen vanzelfsprekend geen soelaas bieden. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkele gedragsregel of wet uit de Bijbel kan aangeven die u niet goed vindt (CGVS p.17). Voor een bekeerling die erg religieus is opgevoed, zijn oorspronkelijke godsdienst de rug toekeerde en beweert erg kritisch ingesteld te zijn, is dit opmerkelijk (CGVS p.4,9,12-13,16-18).

Op de vraag hoe u precies overtuigd raakte van de waarachtigheid van die christelijke god en van de woorden van die christelijke god, blijkt uw antwoord evenmin verhelderend (CGVS p.15). U vertelt dat de reden te vinden is in zijn naam als 'Jezus of Isa', wat 'Verlosser' betekent, en dat bepaalde verzen uw twijfels wegnamen waardoor u overtuigd raakte (CGVS p.15). U gaat verder door te stellen dat de boodschap van Jezus Christus om compassievol te zijn en onvoorwaardelijke liefde te tonen ongetwijfeld rechtstreeks van god komen (CGVS p.15-16). Voorts verwijst u als tekenen van die waarachtigheid naar de daden van Jezus doorheen zijn leven en doordat hij zijn geloof of overtuigingen nooit aan mensen opdrong (CGVS p.16). Dergelijke verklaringen overtuigen echter niet. Volgens u zijn liefde en compassie zelfs helemaal niet in de islam terug te vinden (CGVS p.16). De bijgevoegde objectieve informatie spreekt uw beweringen radicaal tegen. In de Koran wordt immers frequent over compassie en liefde gesproken en deze concepten staan centraal binnen de islam. Uw stelling blijkt dus niet te kloppen. Eigen interpretaties en ervaringen staan hier los van (CGVS p.16). Aangezien u zelf aangeeft dat u na een vergelijkende studie van maakte van de Koran en de Bijbel, en voor het christendom koos, kan een genuanceerdere visie verwacht worden (overname dossier Griekenland). Het gebrek aan een aannemelijk antwoord of verklaring op bovenstaande belangrijke vragen die uw transitie naar christen ongetwijfeld moeten hebben beheerst, wijst niet op een geloofwaardige bekering.

Het geheel van bovenstaande noopt er toe te besluiten dat u uw bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. Het voordien omschreven gebrek aan kennis van uw nieuwe geloof en twijfelachtige oprechtheid van uw bekering, vallen geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming op de helling. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht, wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd.

Ten overvloed kunnen nog enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo heeft u de bedreigingen van uw oom G. (...) nooit eerder vermeld behalve tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 14/10/2021). Niet in Griekenland, noch in het kader van uw minderjarigheidsonderzoek of tijdens uw vorig interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u deze bedreigingen vermeld (zie overname dossier Griekenland; zie fiche NBMV; CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020). Nochtans waren deze bedreigingen de oorzaak voor uw vlucht uit Iran en weg van uw familie (CGVS p.12-13). U verklaart dat u zich in Griekenland als jonge kerel liet intimideren door de smokkelaars, en dus verklaringen had verzonnen uit angst (CGVS p.13). Er kan er echter niet begrepen worden welk belang de smokkelaars erbij zouden hebben dat u uw vrees voor uw oom in Griekenland verzwegen. Op de DVZ wilde u het wel vertellen maar toen u over de gevolgen begon te praten maande de tolk u aan om de rest voor het commissariaat te bewaren, zo zegt u (CGVS p.13). Bij de DVZ kon u echter gedetailleerde en uitvoerige verklaringen afleggen en verklaarde u expliciet dat u naast de opgeworpen Iraanse autoriteiten geen andere personen vreest (CGVS Vragenlijst, Vraag 3.8). Een tweede tegenstrijdigheid blijkt uit de vaststelling dat u enerzijds in Griekenland verklaarde dat u gearresteerd en van school werd gestuurd omdat u andere leerlingen trachtte te bekeren (zie overname dossier Griekenland), anderzijds sprak u in België nooit over een arrestatie, zei u dat u van school werd gestuurd door een discussie met een leraar en zelfs nooit met anderen over het christendom had gesproken in Iran (CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020, vraag 3.5; CGVS p.9,14). Verder stemmen uw verklaringen ook niet overeen op het vlak van contact met uw moeder na uw vertrek en over wie uw reis betaalde en regelde. Ten aanzien van het CGVS vertelt u dat u geen contact meer heeft gehad met uw moeder na uw vertrek uit Iran (CGVS p.11). In Griekenland verklaarde u echter dat u sinds uw vertrek uit Iran reeds drie keer had gesproken met uw moeder (zie overname dossier Griekenland). Op het CGVS zegt u dan weer dat uw broer uw reis regelde en betaalde (CGVS p.11), maar bij uw eerder minderjarigheidsonderzoek vertelde u dat uw vader dit deed (zie fiche NBMV). U beweert dat er een misverstand moet zijn gebeurd (CGVS p.18).

Uw verklaringen doen echter niets af aan de verwachting van u als verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Een verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de CGVS-vragenlijst, het minderjarigheidsonderzoek en de interviews in Griekenland niet tot doel hebben een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de door u meegemaakte

incidenten, aangezien dit de kern uitmaakt van uw vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen omtrent uw reisweg en contacten met het thuisfront.

Tot slot blijkt dat, voor wat betreft de vervolgingsfeiten in Iran, u zich beroept op geheel blote beweringen. Dat u zou geschorst zijn van school, laat staan de reden van deze schorsing, en de bedreigingen door uw oom G. (...), heeft u zodus niet aangetoond.

Bij uw verklaring ten aanzien van de DVZ dat u denkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering doordat u veel religieuze activiteiten op uw Facebookprofiel heeft staan, moet opgemerkt worden dat u slechts twee foto's (d.d. 17/09/2020 en 13/10/2021) op uw profiel heeft gezet die naar uw aangemeten geloof verwijzen (CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020, vraag 3.5; zie administratief dossier). Op uw Instagramaccount dat afgeschermd is heeft u geen posts (zie administratief dossier). Betreffende uw Facebookprofiel, waar u dus enkel twee christelijke foto's op heeft gepost, kan voorts worden opgemerkt dat er van u, gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Gevraagd of u aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten op sociale media, stelt u daar geen uitspraak over te kunnen doen en daartoe zelf geen aanwijzingen te hebben (CGVS p.17).

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw beweerde bekering met de hieraan verbonden Facebookactiviteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw twee religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u uw bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en u de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk heeft gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Uw verklaring dat u op andere foto's van de Iraanse kerk in België staat, heeft u niet aangetoond en doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen (CGVS p.17). De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door uw twee christelijk geïnspireerde berichten op Facebook als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. De twee brieven van de Iraanse Kerk te Brussel (d.d. 24/09/2020 en 30/09/2021), hebben betrekking op uw religieuze activiteiten in België maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

De opmerkingen van uw advocaat zijn evenmin van die aard om voornoemde vaststellingen ongedaan te maken (CGVS p.18-19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming”* en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorgs- en zorgvuldigheid”*.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Iran omwille van haar bekering tot het protestantisme te zullen worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Tevens vreest zij haar familie langs vaderskant, met name vooral haar oom G. (notities CGVS, p. 4, 12-13).

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat zij haar vrees voor de Iraanse autoriteiten alsook haar familie omwille van haar bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (A) verzoekende partij geen enkel identiteitsdocument of enig bewijsmateriaal ter zake heeft voorgelegd doorheen haar asielprocedure, en derhalve haar identiteit helemaal niet aantoon, waardoor zij het de asielinstanties onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op haar werkelijke achtergrond of reële situatie betreffende de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en haar eventuele relaties met de autoriteiten van haar land van herkomst; (B) zij niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, en dit omdat (i) wat betreft de bemerkingen van haar en haar raadsman dat zij nog niet (helemaal) bekeerd is en zij zich nog in haar bekeringsproces bevindt, waardoor zij bepaalde kennis ontbreekt, opgemerkt moet worden dat zij zich aan de vooravond van haar doopsel bevond en haar intentie om zich te bekeren aldus vaststaat, waardoor zij zich niet kan verschuilen achter dergelijke stellingen, (ii) haar verklaringen over waarom zij precies het protestantisme uitkoos niet kunnen overtuigen, (iii) zij slecht op de hoogte is van de meest belangrijke personen in haar bekeringsverhaal, namelijk haar zus en haar goede vriend E., (iv) het niet aannemelijk is dat haar vriend E. als veertienjarige geboren moslim christelijke boeken en/of Bijbels zou bekomen van geboren christenen op de zwarte markt in Iran, (v) de periode van haar bekeringsactiviteiten tot het christendom in Iran evenzeer vragen oproept, (vi) zij geen overtuigend antwoord kan geven op de vraag hoe zij precies overtuigd raakte van de waarachtigheid van die christelijke god en van de woorden van die christelijke god; (C) aangezien er aan haar bekering geen waarde kan worden gehecht, ook het geloof in de vervolgingsfeiten die zij omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd wordt, hetgeen bovendien bevestigd wordt door enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar vluchtrelaas, nu (i) zij de bedreigingen van haar oom G. nooit eerder vermeld heeft behalve tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, (ii) zij enerzijds in Griekenland verklaarde dat zij gearresteerd en van school werd gestuurd omdat zij andere leerlingen trachtte te bekeren, doch anderzijds in België nooit over een arrestatie sprak, zei dat zij van school werd gestuurd door een discussie met een leraar en zelfs nooit met anderen over het christendom had gesproken in Iran en (iii) ook haar verklaringen op het vlak van contact met haar moeder na haar vertrek en over wie haar reis betaalde en regelde niet overeenstemmen; (D) wat betreft haar bewering dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering doordat zij veel religieuze activiteiten op haar Facebookprofiel heeft staan, (i) zij slechts twee foto's (d.d. 17/09/2020 en 13/10/2021) op haar profiel heeft gezet die naar haar aangemeten geloof verwijzen, (ii) gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, van haar verwacht kan worden dat zij deze foto's wist alvorens terug te keren naar Iran, (iii) zij geen aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten op sociale media, en (iv) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, dat personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – wat verzoekende partij echter niet aannemelijk heeft gemaakt – bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren, dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren, dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden, dat bijgevolg veel afhangt van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten; (E) gezien ongeloofwaardige karakter van haar bekering en het opportunistische karakter van de voorgehouden beleving van haar nieuwe geloof in België, er niet kan worden aangenomen dat zij louter omwille van haar deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door haar twee christelijke geïnspireerde berichten op Facebook als christen beschouwd zal worden; en (F) zij derhalve niet aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat zij er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht stellen.

2.2.6.1. In verband met de motivering dat zij haar identiteit niet aantoon, stelt verzoekende partij dat haar identiteit blijkt uit de kopie van de geboorteakte van haar moeder. Daarnaast verklaart zij haar vergissing in haar geboortjaar door te verwijzen naar de stress tijdens haar persoonlijk onderhoud.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende motiveert: *“Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u geen enkel identiteitsdocument of enig bewijsmateriaal ter zake heeft voorgelegd doorheen uw asielprocedure die opstartte met uw verzoek op 10 oktober 2019. Nochtans stond u in contact met uw broer in Iran, die u schijnbaar wel de shenasname (geboortekaart) van uw moeder zou hebben opgestuurd (CGVS p.10-11; Verklaring DVZ d.d. 12/10/2020 vraag 23 en 25; zie ingediend document nr 1). Uw houding valt ook op daar u uw broer voor het laatst heeft gevraagd naar uw documenten één maand na uw aankomst in België (CGVS p.10-11). U kwam in België aan op 9 oktober 2019, wat dus betekent dat u in november 2019 voor het laatst uw broer vroeg om uw documenten te bekomen. Bovendien is het eigenaardig dat u zich vergist in uw geboortjaar volgens uw eigen Iraanse kalender. U verklaarde te zijn geboren in 1382 in plaats van in 1381 (CGVS p.3; zie administratief dossier). De vaststelling dat u bijna twee jaar geleden voor het laatst om uw identiteitsdocumenten hebt gevraagd getuigt van een vreemde houding die niet in overeenstemming te brengen is met uw plicht als verzoeker. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins kunnen staven, temeer daar u eerder al uw broer kon contacteren. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoot, is bovendien een element van die aard dat het onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt en uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst.”.*

Dat zij haar identiteit aantoot middels de door haar bijgebrachte (kopie van) de *shenasnameh* van haar moeder, kan niet worden bijgetreden. Vooreerst bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoot waar uit de *shenasnameh* van haar moeder (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, stuk 1) haar identiteit blijkt. In zoverre de naam van verzoekende partij vermeld zou staan op dit document – er bevindt zich geen vertaling in het administratief dossier noch brengt verzoekende partij een vertaling bij waaruit blijkt dat inderdaad haar naam op het document vermeld staat – meent de Raad dat dit geenszins een afdoende bewijs vormt van de identiteit van verzoekende partij nu op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij inderdaad deze persoon betreft. Zij het overigens nog benadrukt dat verzoekende partij slechts een kopie van de *shenasnameh* van haar moeder bijbrengt en de bewijswaarde van dergelijke kopie hoe dan ook bijzonder relatief is gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat zij stress had en zich daarom over haar geboortjaar heeft vergist, meent de Raad dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, het geenszins ernstig is dat verzoekende partij omwille van stress tijdens haar persoonlijk onderhoud zich zou vergissen omtrent een elementair gegeven als haar geboortjaar.

2.2.7.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan haar bekering tot het protestantisme. Verzoekende partij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Tevens onderstreept zij dat zij veel van de gestelde vragen wel kon beantwoorden.

2.2.7.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

Vooreerst treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij zich niet kan/kon verschuilen achter het argument dat zij nog niet (helemaal) bekeerd is/was en zij zich nog in haar bekeringsproces bevindt/bevond om een eventueel gebrek aan kennis inzake haar nieuwe geloof te verklaren. Door verwerende partij wordt dienaangaande immers terecht als volgt overwogen: *“U en uw raadsman opperen tijdens uw persoonlijk onderhoud (d.d. 14/10/2021) dat u nog niet (helemaal) bekeerd bent en u zich nog in uw bekeringsproces bevindt, waardoor u bepaalde kennis ontbreekt (CGVS p.4,7-8,18). Doch moet vastgesteld worden dat u op dat moment aan de vooravond van uw doopsel tot uw nieuw geloof stond (CGVS p.4). U heeft nog steeds één week aan voorbereidende lessen te doorlopen voor u in aanmerking komt*

om u te laten dopen tot het protestantisme (CGVS p.4). Uw intentie om u te bekeren staat aldus vast. U bent bovendien reeds sinds 9 oktober 2019 in België, u frequenteerde de Iraanse kerk in Brussel sinds enkele dagen na uw aankomst, u trok sinds uw aankomst tevens bij uw bekeerde zus en schoonbroer in België in, u begon reeds vier à vijf jaar geleden in de Bijbel te lezen en ging reeds in Iran op het internet op zoek naar informatie over het christendom (CGVS p.3,5-8,17-18; zie ingediende documenten nrs 2 en 4). Uw nieuwe religie zou bovendien uw leven moeten beheersen. Hiermee rekening houdend, kan van u die aan de vooravond van zijn doopsel en dus een uiterst belangrijke mijlpaal in uw leven staat, niet verwacht worden dat hij zich verschuilt achter dergelijke stellingen.”

Verder moet erop worden gewezen dat de verklaringen van verzoekende partij over waarom zij precies het protestantisme uitkoos allerm minst overtuigend en doorleefd overkomen. Door verwerende partij worden in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“U beweert dat men zich niet tot het katholicisme kan bekeren, dat de paus een nakomeling van de apostelen is die alles op aarde bepaalt, en dat men in het katholicisme niet direct in contact kan treden met god (CGVS p.15). Het protestantisme besteedt in tegenstelling tot het katholicisme niet zoveel aandacht en geld aan de pracht en praal van de kerk, maar focust zich meer op de Bijbel en het geloof, zo zegt u (CGVS p.15). Dergelijke verklaringen, waarin u in feite louter uw kennis etaleert, zijn niet van die aard om een aannemelijke verklaring te bieden waarom u zich tot het protestantisme wenst te bekeren. Door u te laten dopen treedt u (normaliter) definitief toe tot de gemeenschap van de protestantse kerk. Deze levensbepalende stap zet men met volle overtuiging en een gedegen motivatie en kennis, wat in uw geval niet het geval blijkt. Rekening houdend met het voorgaande is het tevens frappant dat u niet eens weet tot welke protestantse stroming de Iraanse kerk in Brussel behoort (CGVS p.8). Dit is erg opvallend daar u dus al twee jaar deze kerk bezoekt, er deelneemt aan lessen en activiteiten, uw bekeerde zus en schoonbroer er actief zijn, en u binnenkort hoopt er gedoopt te worden (CGVS p.4,8,17-18). De naam van deze kerk en de stroming waartoe ze behoort, staat zelfs op de door u neergelegde brieven van de kerk die u voorlegt om uw activiteiten aan te tonen (CGVS p.10; zie ingediende documenten nrs 2 en 4).”*

Dat geen sprake is van een geloofwaardige bekering, blijkt tevens uit haar antwoord op de vraag hoe zij precies overtuigd raakte van de waarachtigheid van die christelijke god en van de woorden van die christelijke god. Verwerende partij merkt hierover immers terecht het volgende op: *“Op de vraag hoe u precies overtuigd raakte van de waarachtigheid van die christelijke god en van de woorden van die christelijke god, blijkt uw antwoord evenmin verhelderend (CGVS p.15). U vertelt dat de reden te vinden is in zijn naam als ‘Jezus of Isa’, wat ‘Verlosser’ betekent, en dat bepaalde verzen uw twijfels wegnamen waardoor u overtuigd raakte (CGVS p.15). U gaat verder door te stellen dat de boodschap van Jezus Christus om compassievol te zijn en onvoorwaardelijke liefde te tonen ongetwijfeld rechtstreeks van god komen (CGVS p.15-16). Voorts verwijst u als tekenen van die waarachtigheid naar de daden van Jezus doorheen zijn leven en doordat hij zijn geloof of overtuigingen nooit aan mensen opdrong (CGVS p.16). Dergelijke verklaringen overtuigen echter niet. Volgens u zijn liefde en compassie zelfs helemaal niet in de islam terug te vinden (CGVS p.16). De bijgevoegde objectieve informatie spreekt uw beweringen radicaal tegen. In de Koran wordt immers frequent over compassie en liefde gesproken en deze concepten staan centraal binnen de islam. Uw stelling blijkt dus niet te kloppen. Eigen interpretaties en ervaringen staan hier los van (CGVS p.16). Aangezien u zelf aangeeft dat u na een vergelijkende studie van maakte van de Koran en de Bijbel, en voor het christendom koos, kan een genuanceerdere visie verwacht worden (overname dossier Griekenland). Het gebrek aan een aannemelijk antwoord of verklaring op bovenstaande belangrijke vragen die uw transitie naar christen ongetwijfeld moeten hebben beheerst, wijst niet op een geloofwaardige bekering.”*

Met haar loutere bemerking dat de redenen van iemands bekering alsook de keuze voor een bepaalde religieuze strekking zeer persoonlijk zijn, doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op het zeer persoonlijke karakter van een keuze voor een bepaald geloof/strekking en het gegeven dat een bekering een levensbepalende stap betreft waarvan men kan verwachten dat men die zet met volle overtuiging en een gedegen motivatie en kennis, kan net verwacht worden dat de verklaringen van verzoekende partij het oppervlakkige en algemene overstijgen en blijf geven van een

diepgaande reflectie inzake haar nieuw gekozen geloof, hetgeen, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins het geval is.

Verder wijst de Raad erop dat de door haar voorgehouden bekering tot het protestantisme verder wordt ondergraven door haar gebrekkige kennis over de bekering van de meest belangrijke personen in haar bekeringsverhaal, namelijk haar zus en haar goede vriend E. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers het volgende vastgesteld: *“Hierbij aansluitend schijnt u tevens slecht op de hoogte te zijn van de meest belangrijke personen in uw bekeringsverhaal. Zo heeft u geen idee wanneer uw zus voor het eerst in de Bijbel las of van wie ze die kreeg (CGVS p.14). U weet zelfs niet wanneer en waar uw zus gedoopt werd (CGVS p.16). Dit is toch vreemd daar uw zus u in België opving na uw vertrek uit Iran twee jaar geleden, ze gelijkaardige problemen kende omwille van haar bekering, ze u steunt inzake uw bekeringsproblemen, ze actief is in dezelfde kerk als waar u heengaat in Brussel, u zogezegd nieuwsgierig was naar de bekering van uw zus, en u tot dezelfde protestantse kerk wil toetreden aangezien uw zus protestant is (CGVS p.3-4,8,13,15; CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020, vraag 3.5; Verklaring DVZ d.d. 12/10/2020, vraag 27; zie overname dossier Griekenland). Gelijklopend kan u ook over uw goede vriend E. (...) niet aangeven wanneer en zelfs of hij zich überhaupt bekeerde tot het christendom (CGVS p.7). U heeft eveneens geen idee of E. (...) ooit problemen kende in Iran door zijn bekering (CGVS p.7). Dit is opvallend aangezien jullie zeer goede vrienden waren waardoor E. (...) u zeer persoonlijke informatie toevertrouwde zoals zijn interesse in het christendom en zijn bekeringsdrang (CGVS p.4-5,7). In Iran heeft u samen met E. (...) voor het eerst in de Bijbel gelezen en u sprak in Iran over het christendom alleen met E. (...) en met niemand anders (CGVS p.7,14). Uw redenering dat u en E. (...) met niemand anders over jullie bekeringsactiviteiten mochten praten, dat E. (...) u nooit iets vertelde over zijn bekering, en dat jullie onder elkaar moesten focussen op het vergaren van info in plaats van vragen te stellen aan elkaar, kan vanzelfsprekend geen verschoning bieden (CGVS p.7). Dat u uw goede vriend E. (...) nooit zou hebben gevraagd naar zijn bekering of problemen is erg opvallend, daar u hier toch oog voor moet hebben gehad gezien hij dé kernfiguur is die u introduceerde tot het christendom. Enige interesse in E.'s (...) bekering en hoe hij daarmee omging, zou dus op zijn plaats zijn. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt blijft aldus zeer merkwaardig. Gezien de openbaring en verbondenheid die uw zus en E. (...) u ongetwijfeld schonken en ze uw leven drastisch veranderden zou u toch beter op de hoogte moeten zijn. De vaststelling dat uw kennis hierin hiaten vertoont zet de geloofwaardigheid over uw eerste contacten met het christendom verder sterk op de helling.”*

Het verweer van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat deze informatie haar niet aangaat en dat zij zich op haar eigen problemen en godsdienst wilde concentreren is geenszins ernstig. Redelijkerwijze mag worden aangenomen dat verzoekende partij, die uiteindelijk zelf de ingrijpende beslissing nam om zich te bekeren tot het christendom, interesse zou tonen in het bekeringsproces van haar zus en E., dé personen via wie zij in contact kwam met het christendom.

Voorts meent de Raad dat verwerende partij terecht wijst op volgende onaannemelijkheid in haar verklaringen, die verder de geloofwaardigheid van de wijze waarop zij in Iran in contact zou zijn gekomen met het christendom ondergraaft: *“Verder is het niet aannemelijk dat uw vriend E. (...) als veertienjarige geboren moslim christelijke boeken en/of Bijbels zou bekomen van geboren christenen op de zwarte markt in Iran (CGVS p.5-7). Het door u beweerde gedrag van de verstrekkers van deze, voor niet-geboren christenen, verboden boeken is niet aannemelijk. Het valt immers niet voor te stellen dat ze een dergelijk groot risico zouden willen lopen door zulke boeken te verspreiden onder veertienjarige niet-christenen. U heeft trouwens ook geen idee hoe E. (...) dan precies die boeken bekwam (CGVS p.6). Aangezien deze boeken samen met uw opzoeken op het internet u toelieten om u in het christendom te verdiepen doet deze vaststelling het geloof in uw bekering verder afbrokkelen.”*

Verzoekende partij voert desbetreffend aan dat *“er van oudsher bij een verbod een parallelle markt is ontstaan, een zwarte markt voor het in omloop brengen van verboden goederen”* en dat *“(h)et (...) moeilijk te begrijpen (is) waarom dit in dit geval niet het geval zou zijn”*, doch de Raad bemerkt dat het bestaan van dergelijke zwarte markt op zich niet wordt betwist. Dat men evenwel dergelijke, voor niet-geboren christenen, verboden boeken zou verstrekken aan een veertienjarige niet-christen, en zich zodoende zou blootstellen aan een groot risico, is evenwel geenszins aannemelijk.

Voorts duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing nog gewezen wordt op verschillende merkwaardigheden in verband met haar bekeringsactiviteiten tot het christendom in Iran. Meer bepaald overweegt verwerende partij hierover het volgende: *“De periode van uw bekeringsactiviteiten tot het christendom in Iran roept evenzeer vragen op. U begon ongeveer vier à vijf jaar geleden te lezen in de Bijbel (CGVS p.4,6,14). U startte met het lezen van het Oude Testament, maar het bleek voor u te moeilijk*

om het te bevatten gezien uw jonge leeftijd (CGVS p.6). In die zin is het opmerkelijk dat uw zus u aanraadt om toch eerst het Oude Testament te lezen zodat u nadien het Nieuwe Testament beter zou begrijpen (CGVS p.14). Van het Nieuwe Testament kan nochtans duidelijk gezegd worden dat het toegankelijker is, zeker voor nieuwe christenen. Bovendien bekeerde uw zus zich tot het protestantisme en gaat ze naar een Evangelische kerk, waar de nadruk ook steeds op het Nieuwe Testament ligt (CGVS p.4,8,15,18). Desalniettemin moet vastgesteld worden dat u nog niet eens het hele Nieuwe Testament hebt doorgelezen (CGVS p.16). Zo heeft u het laatste boek van het Nieuwe Testament: de Openbaring, nog nooit gelezen (CGVS p.16). Nochtans geeft u aan dat bijvoorbeeld de dag des oordeels een belangrijk gegeven is voor u (CGVS p.16). In deze eindtijd zal er over de doden en overlevenden geoordeeld worden, zo leert ons de objectieve informatie. De idee dat u de Openbaring, waarin de dag des oordeels ruimschoots aan bod komt, nog niet eens heeft gelezen, is zeer bevreemdend. U als nieuwe christen, die reeds vier à vijf jaar geleden begon met het lezen in de Bijbel en het ontdekken van zijn nieuw geloof, wilt toch weten hoe u en uw naasten ervoor staan wanneer deze eindtijd en dag des oordeels aanbreken. U stelt echter dat het voor u nu toch geen zin heeft om de Openbaring te lezen (CGVS p.16). U volgt immers louter het schema van de kerk in Brussel, u zit nog in de jongerengroep, en volgens de pastoor zijn jullie nog niet klaar om de boodschap van dit boek te begrijpen (CGVS p.16). Dit verweer kan evenwel geen ander licht schijnen op voorgaande vaststellingen die aldus erg opvallend blijven. Verder meent u dat u twee bepaalde evangelies uit het Nieuwe Testament goed heeft bestudeerd (CGVS p.17). Uw studie blijkt echter eerder oppervlakkig daar u niet éénduidig en volmondig kan aangeven wie, naast Lucas, de auteur van het andere door u goed bestudeerde evangelie is (CGVS p.17). Nochtans weet u dat dit evangelie zeer belangrijk is aangezien het zich vooral focust op het leven van Jezus Christus en de dingen die hij deed (CGVS p.17). U redeneert dat u wel de door u gelezen stukjes tekst weet te benoemen, maar niet weet uit welk deel of evangelie die afkomstig zijn omdat jullie niet de Bijbel zelf lezen en van de kerk kleine boekjes met geselecteerde teksten krijgen (CGVS p.17). Zulke verklaringen kunnen vanzelfsprekend geen soelaas bieden. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkele gedragsregel of wet uit de Bijbel kan aangeven die u niet goed vindt (CGVS p.17). Voor een bekeerling die erg religieus is opgevoed, zijn oorspronkelijke godsdienst de rug toekeerde en beweert erg kritisch ingesteld te zijn, is dit opmerkelijk (CGVS p.4,9,12-13,16-18)."

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend tot de opmerking dat van haar niet kan worden verwacht de hele Bijbel te hebben gelezen en te kennen, en dat tijdens de diensten geselecteerde passages uit de Bijbel werden gelezen, doch de Raad is van oordeel dat het wel degelijk afbreuk doet aan de oprechtheid van de door haar voorgehouden bekering dat zij als nieuwe christen, die reeds vier à vijf jaar geleden begon met het lezen in de Bijbel en het ontdekken van haar nieuw geloof, nog steeds niet het hele Nieuwe Testament heeft doorlezen. Dat tijdens de diensten geselecteerde passages uit de Bijbel werden gelezen, vormt allerm minst een afdoende verklaring. Immers kan niet worden ingezien wat verzoekende partij verhindert om op zelfstandige basis de volledige Bijbel te lezen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het protestantisme.

Het betoog van verzoekende partij dat zij "veel van de hem gestelde vragen (kon) beantwoorden op basis van zijn kennis die hij had opgedaan bij het lezen van de bijbel van de gevolgde cursussen en de gevoerde discussies" doet op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande pertinente vaststellingen op basis waarvan wel degelijk besloten kan worden dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde bekering tot het protestantisme. De Raad wijst er in deze nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij desbetreffend na aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

2.2.8. De Raad wijst erop dat, aangezien aan de geloofsactiviteiten van verzoekende partij in Iran en haar bekering tot het protestantisme geen enkel geloof kan worden gehecht, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zij omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend.

Dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bovendien bevestigd door verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar vluchtrelaas. Verwerende partij duidt dienaangaande in de bestreden beslissing immers op het volgende: "Ten overvloede kunnen nog enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo heeft u de bedreigingen van uw oom G. (...) nooit eerder vermeld behalve tijdens uw persoonlijk onderhoud op het

CGVS (d.d. 14/10/2021). Niet in Griekenland, noch in het kader van uw minderjarigheidsonderzoek of tijdens uw vorig interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u deze bedreigingen vermeld (zie overname dossier Griekenland; zie fiche NBMV; CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020). Nochtans waren deze bedreigingen de oorzaak voor uw vlucht uit Iran en weg van uw familie (CGVS p.12-13). U verklaart dat u zich in Griekenland als jonge kerel liet intimideren door de smokkelaars, en dus verklaringen had verzonnen uit angst (CGVS p.13). Er kan er echter niet begrepen worden welk belang de smokkelaars erbij zouden hebben dat u uw vrees voor uw oom in Griekenland verzweege. Op de DVZ wilde u het wel vertellen maar toen u over de gevolgen begon te praten maande de tolk u aan om de rest voor het commissariaat te bewaren, zo zegt u (CGVS p.13). Bij de DVZ kon u echter gedetailleerde en uitvoerige verklaringen afleggen en verklaarde u expliciet dat u naast de opgeworpen Iraanse autoriteiten geen andere personen vreest (CGVS Vragenlijst, Vraag 3.8). Een tweede tegenstrijdigheid blijkt uit de vaststelling dat u enerzijds in Griekenland verklaarde dat u gearresteerd en van school werd gestuurd omdat u andere leerlingen trachtte te bekeren (zie overname dossier Griekenland), anderzijds sprak u in België nooit over een arrestatie, zei u dat u van school werd gestuurd door een discussie met een leraar en zelfs nooit met anderen over het christendom had gesproken in Iran (CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020, vraag 3.5; CGVS p.9,14). Verder stemmen uw verklaringen ook niet overeen op het vlak van contact met uw moeder na uw vertrek en over wie uw reis betaalde en regelde. Ten aanzien van het CGVS vertelt u dat u geen contact meer heeft gehad met uw moeder na uw vertrek uit Iran (CGVS p.11). In Griekenland verklaarde u echter dat u sinds uw vertrek uit Iran reeds drie keer had gesproken met uw moeder (zie overname dossier Griekenland). Op het CGVS zegt u dan weer dat uw broer uw reis regelde en betaalde (CGVS p.11), maar bij uw eerder minderjarigheidsonderzoek vertelde u dat uw vader dit deed (zie fiche NBMV). U beweert dat er een misverstand moet zijn gebeurd (CGVS p.18)."

Waar verzoekende partij in dit verband opwerpt dat met haar verklaringen in Griekenland geen rekening mag worden gehouden omdat zij er niet werd bijgestaan door een tolk Farsi, maar door een Afghaanse tolk Pashtu, stelt de Raad evenwel vast dat, nog los van de vaststelling dat uit het dossier afkomstig van de Griekse autoriteiten nergens blijkt dat zij er bijgestaan werd door een Afghaanse tolk Pashtu, uit het verslag van haar verklaringen in Griekenland niet blijkt dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan met de tolk. Er dient daarentegen te worden vastgesteld dat zij in de mogelijkheid was om op uitgebreide wijze haar relaas te vertellen zonder dat hierbij problemen optraden (zie administratief dossier, stuk 7, 'deel DVZ', overname dossier Griekenland). Redelijkerwijze mag worden verwacht dat indien verzoekende partij de aanwezige tolk niet goed verstond, zij hiervan gewag zou hebben gemaakt, *quod non*. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom geen rekening gehouden zou mogen worden met de verklaringen die zij aflegde in Griekenland.

Verder werpt zij evenmin een ander licht op voormelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden door te verwijzen naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers werd dit argument reeds door verzoekende partij aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud, doch motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht het volgende in de bestreden beslissing: "Uw verklaringen doen echter niets af aan de verwachting van u als verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Een verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de CGVS-vragenlijst, het minderjarigheidsonderzoek en de interviews in Griekenland niet tot doel hebben een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de door u meegemaakte incidenten, aangezien dit de kern uitmaakt van uw vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen omtrent uw reisweg en contacten met het thuisfront." Het louter opnieuw verwijzen naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken biedt dan ook allerminst soelaas.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verwerende partij tevens terecht op het volgende wijst: "Tot slot blijkt dat, voor wat betreft de vervolgingsfeiten in Iran, u zich beroept op geheel blote beweringen. Dat u zou geschorst zijn van school, laat staan de reden van deze schorsing, en de bedreigingen door uw oom G. (...), heeft u zodus niet aangetoond." Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

2.2.9. De Raad duidt er verder op dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar beweringen dat zij zich reeds in Iran interesseerde in het christendom en dat zij in Iran kritiek uitte op de

islam, en de hieraan gelinkte problemen, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België – verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de certificaten van de Iraanse Kerk in Brussel die zij bijbracht en voegt daarnaast als bijlage bij haar verzoekschrift nog haar doopcertificaat d.d. 28 november 2021 en foto's van haar doop (bijlagen 3 en 4) – doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Ook het gegeven dat verzoekende partij op 28 november 2021 werd gedoopt toont op zich niet de oprechtheid van haar bekering aan. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog meent een risico bij terugkeer te lopen omwille van de christelijke inhoud op haar Facebookprofiel, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Bij uw verklaring ten aanzien van de DVZ dat u denkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering doordat u veel religieuze activiteiten op uw Facebookprofiel heeft staan, moet opgemerkt worden dat u slechts twee foto's (d.d. 17/09/2020 en 13/10/2021) op uw profiel heeft gezet die naar uw aangemeten geloof verwijzen (CGVS-vragenlijst d.d. 12/10/2020, vraag 3.5; zie administratief dossier). Op uw Instagramaccount dat afgeschermd is heeft u geen posts (zie administratief dossier). Betreffende uw Facebookprofiel, waar u dus enkel twee christelijke foto's op heeft gepost, kan voorts worden opgemerkt dat er van u, gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze foto's wist alvorens terug te keren naar Iran. Gevraagd of u aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten op sociale media, stelt u daar geen uitspraak over te kunnen doen en daartoe zelf geen aanwijzingen te hebben (CGVS p.17).*

Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het protestantisme en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw beweerde bekering met de hieraan verbonden Facebookactiviteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw twee religieus getinte bijdragen op uw Facebookaccount te verwijderen. Uit uw Facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u uw bekering tot het christendom en de hieraan gekoppelde vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en u de oprechtheid van de bekering in België tevens niet aannemelijk heeft gemaakt, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. Uw verklaring dat u op andere foto's van de Iraanse kerk in België staat, heeft u niet aangetoond en doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen (CGVS p.17). De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.”

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die van aard zijn hierop een ander licht te werpen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij *“talrijke foto's op zijn Facebook-profiel (heeft) geplaatst in verband met zijn bekering”*, bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiervan geen enkel bewijs bijbrengt. In het bijzonder werpt zij op geen enkele manier een ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij slechts twee foto's (d.d. 17/09/2020 en 13/10/2021) op haar profiel heeft gezet die naar haar aangemeten geloof verwijzen. Waar zij in haar verzoekschrift gewag maakt van foto's die zij op haar Facebookprofiel zou hebben geplaatst op 30 november 2021, duidt de Raad erop dat verzoekende partij dit op geen enkele wijze staft. In zoverre zij dit wil aantonen met de foto's en religieuze afbeeldingen die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (zie bijlagen 4 en 5 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat uit deze stukken op geen enkele wijze blijkt dat zij deze foto's en religieuze

afbeeldingen op haar Facebookprofiel publiceerde. Daarenboven dient te worden benadrukt dat verzoekende partij hoe dan ook geen concrete aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar activiteiten op sociale media. Gelet op het onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij bij een eventuele terugkeer naar Iran dergelijke religieus getinte bijdragen op haar Facebookaccount verwijdert.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, kan door de Raad niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door de Iraanse autoriteiten en/of haar omgeving.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op de algemene situatie in Iran voor (bekeerde) christenen, alsook deze voor politieke tegenstanders, en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten en internetartikels voegt (bijlagen 6-14), wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij haar beweringen dat zij zich reeds in Iran interesseerde in het christendom en dat zij in Iran kritiek uitte op de islam, en de hieraan gelinkte problemen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin toont verzoekende partij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het protestantisme waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door de Iraanse autoriteiten en/of haar omgeving.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en

dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 oktober 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS